

KULTUR 6 oktober 2011 20:08

Livet i C-dur

Av: Cecilia Hansson

Det var för fem år sedan. Jag försörjde mig som tyskalärare i en förort, kände mig alienerad och oglamourös, hade dessutom varken tid eller råd att skriva poesi. Men så en novemberdag kom skolans mest excentriska svenskalärare fram till mig i korridoren. Hon hade sett mig, sa hon, och förstått att jag inte var någon riktig lärare. Ryktesvägen hade hon hört att jag var poet. Nu ville hon lära känna mig och dessutom ta med mig till sin gode vän, Tomas Tranströmer. För du gillar väl Tranströmer?

Om jag gillade Tranströmer? Den frågan gick ju inte att besvara där i korridoren. Och så klart att jag ville följa med hem till honom!

Ändå var det i skolkorridorerna som allting började. Jag var inte en sån som skolkade på gymnasiet, men brukade ta mig sovmorgon av och till. När jag väl kom till skolan satte jag mig i någon fönsternisch och skrev. I de stunderna kändes det som om allting öppnades sig, som om hela tillvaron fick en mening bortom statusjakten och Levisjeansen. Skäms inte för att du är människa, var stolt skrev jag med spritpenna i ett hörn på en av skolans toaletter.

Jag hade alltså börjat läsa Tranströmer och blivit – frälst. Ja, något annat ord kan jag faktiskt inte komma på, upplevelsen av att skåda världen via hans ord var nästintill religiös.

Att omfamnas av änglar, känna livet och döden viskas genom kroppen, genomljudas av musik och stenar, men

ändå förbli hel. Att dricka mörkret och bli synlig. Så kändes det när alla frågetecken började sjunga om Guds, eller förlåt, Tranströmers, tillvaro. Plötsligt log alla människor verkligen bakom uppfällda kragar.

Mötet med Tranströmers poesi gav både min högst vardagliga gymnasietillvaro och mitt begynnande poesiskrivande ett djupare sammanhang. Känslan att vara en del av något större och att omslutas av något gott, började gro i mig. Via hans dikter började jag också försiktigt kunna ana vad kärlek kunde innebära, utan att verkligen ha upplevt den själv. Hett längtade jag efter den dag då alla toner skulle darra i C-dur.

Och nu, nästan tjugo år senare, skulle jag alltså få träffa Tranströmer på riktigt. En söndag i advent möttes jag och svenskläraren utanför en port på den allra vackraste delen av Södermalm. Hon hade med sig en påse saffransbullar, jag hade i sista stund tagit med mitt allra sista exemplar av min debutbok. Upplagan hade sålt slut, och förlaget skulle inte trycka upp någon ny. Jag hade en enda bok kvar i min ägo, som jag dels inte ville bli av med, dels tyckte det var lite pinsamt att komma dragande med. Men eftersom jag kände att jag faktiskt ville tacka Tomas Tranströmer för att jag blivit poet bestämde jag mig för att bortse från det pinsamma i situationen.

Tomas fru, Monica, öppnade dörren till en eftermiddag med två mycket vänliga, skenbart vanliga människor. Vi drack glögg och åt saffransbullar, samtalade om vardagligheter, poesi, Shanghai och sjukdomar. Tomas var i allra högsta grad delaktig och närvarande, han rent av styrde samtalet. Monica tolkade allt som han sa, de två makarna verkade kommunicera på en närmast telepatisk nivå.

Det starkaste minnet av den där eftermiddagen är ändå den där blicken han hade, Tomas. En blick som verkade se mer och djupare, och som man inte blir av med fastän man

drabbats av en hjärnblödning. För det kändes som att han såg rakt igenom mig; allt jag var och inte var. Och det med en genuin värme dessutom. Jag behövde aldrig ha känslan av att vara pinsam eller en poet i begynnelse av sin bana, däremot kände jag mig sedd som människa. Ungefär som i dikten Romanska bågar, där diktjaget känner hur valv bakom valv öppnar sig inuti.

Den dikt som skildrar människans möjligheter och gemenskap, och som viskar om det gudomligas ständiga närvaro. Den där dikten som – förutom att den översatts till otaliga språk – använts i allt från resekataloger till new age-sammanhang, och som trots det ändå aldrig förlorat i styrka.

När saffransbullarna var slut svävade jag ut genom porten med samma känsla av sammanhang och mening som läsningen av Tranströmers poesi ger.

Även om jag inte varit med om ett kärleksmöte kändes det som om en musik gjorde sig lös och gick i yrande snö, med långa steg.

Som om allting var på väg mot C dur, sjungande om Guds tillvaro.

KULTUR

DELA

TWEETA

Relaterat

[Tranströmmar](#)

[Tranströmers hand med orden](#)

Lastbilsförare frias efter dödsolyckan på Östergatan i Ängelholm

Den lastbilsförare som stod åtalad för vållande till annans död och vårdslöshet i trafik efter dödsolyckan i centrala Ängelholm i våras frias av tingsrätten.

Emelie Malmros

FÖLJ SKRIBENT

Korsningen Skolgatan-Östergatan har tidigare varit olycksdrabbad. Lastbilsföraren frias från brottsmisstankarna.

Bild: Niklas Gustavsson

Det var den 11 april i år som lastbilen körde på Östergatan och skulle svänga höger in på Skolgatan när cyklisten Dannie Sustmann Andersen kom körande på cykelbanan. Han hamnade under bilen och avled av sina skador.

Läs mer: [Deras pappa dog i lastbils-krocken på Östergatan i Ängelholm: "Han var den bästa, vårt allt"](#)

Föraren har sagt i förhör att han inte såg cyklisten, och att han höll ut åt vänster för att klara den snäva svängen. Och

enligt ett vittne, en bilist som såg olyckan, gjorde lastbilen en lugn och försiktig sväng.

Åklagaren menade däremot att lastbilschauffören inte var tillräckligt uppmärksam, och inte lämnade tillräckligt avstånd åt cykeln i sidled.

Men tingsrätten gör en annan bedömning.

Tingsrätten konstaterar att föraren är erfaren, och att han kände till den aktuella korsningen – som är besvärlig. Och enligt de uppgifter som vittnet lämnat hade han knappast kunnat förutse eller undvika olyckan. Det finns inte bevisning för att han ska ha gjort sig skyldig till brott.

Den aktuella korsningen har även tidigare har varit olycksdrabbad.

Men trafiksäkerheten ska bli bättre i och med ombyggnaden av Östergatan. En ny utformning är tänkt att lyfta gatans utseende men även förbättra säkerheten för fotgängare och cyklister, framför allt i korsningen med Skolgatan.

Exakt vad som kan göras är dock inte klart.

ÄNGELHOLM

 DELA

 TWEETA

Gå till toppen

FÖLJ OSS

NYHETSTIPS

Bästa nyhetstips eller nyhetsbild vinner 5000 kronor

Tipsa

☎ 020-100 180

☎ SMS 72330 (prefix: hdtips)

✉ tipsa@hd.se

KUNDSERVICE

🔗 Kundwebb

☎ 042-489 90 89

KONTAKT

☎ Växel: 042-489 90 00

🔗 Kontakta Helsingborgs Dagblad

✉ Chefredaktör och stf ansvarig utgivare: Jonas Kanje

✉ Ansvarig utgivare: Pia Rehnquist

✉ Politisk chefredaktör och ansvarig för Opinion: Heidi Avellan

✉ Chef hd.se: Mikael Rosenlöf

PRENUMERATION OCH ANNONS

Kontakta kundservice

E-tidning

HDpasset

Shoppia

Prenumerera

Annonsera

Om Cookies

Lämna annonsmaterial

Anmäl annon

TOPPNYHETER (2/11)

Lastbilsförare frias efter dödsolyckan på Östergatan i Ängelholm

